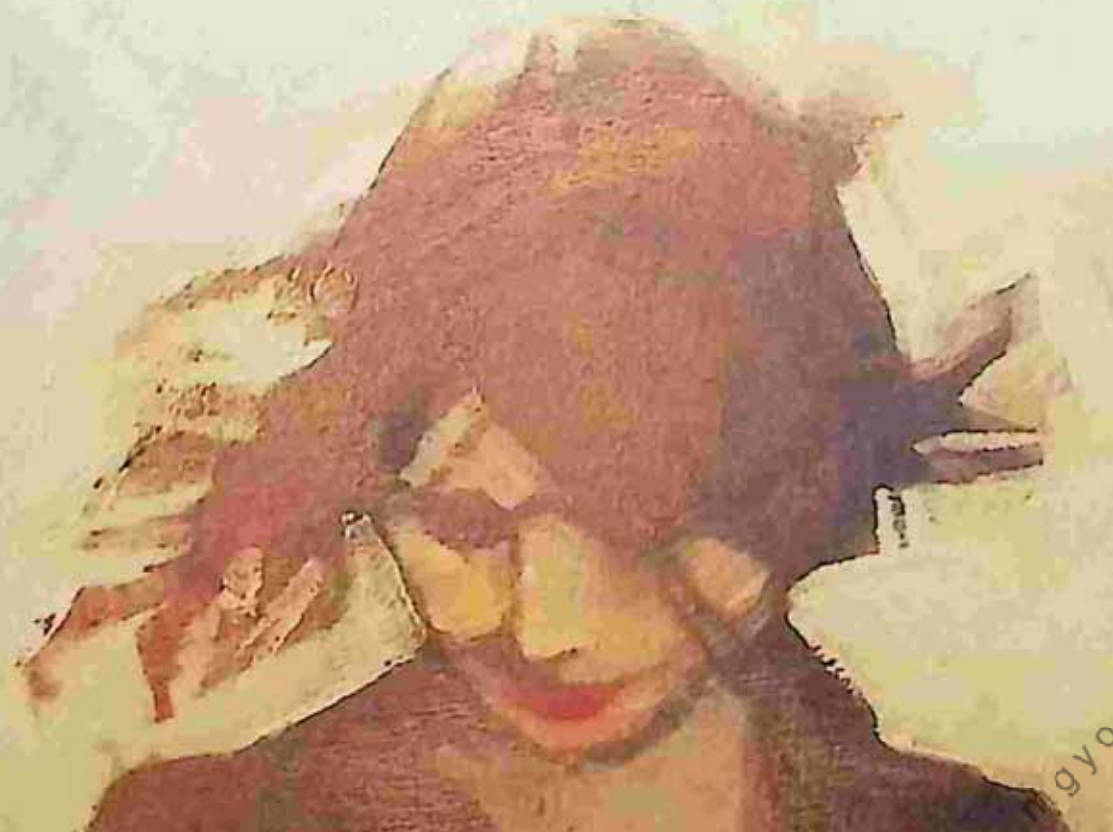

mgyoe.com

မောင်ထွန်းသူ
နက်ဒယာ

NADYA

V.Garshin

mgyoe.com

တဝိယအကြံ

mgycor.com

NADYA

V. Garshin

မောင်ထွန်းသူ
နက်ဒယာ

TUN0072
2,000.00 KS

နက်ဒယာ၊ မောင်ထွန်းသူ

စာမူကိစ္စမှာ ၁၂၂ ++ မူကိစ္စမှာ ၁၃ ဝေခံစီ x ၂၀ .၅ ဝေခံစီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၉၊ ဇူလိုင်လ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၂၀၀၁၊ တောင်တန်းစာပေ၏ ပထမအကြိမ်မူ၊

(ဒုတိယအကြိမ်- ထီးလိုင်ရှင်စာပေ၊ ၂၀၀၇)

ရောင်းစျေး ၂၀၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■

နက်ဒယာ
NADYA
V.Garshin
မောင်ထွန်းသူ
မြန်မာပြန်

တတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၉

mgyc.com

mgyc.com

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်၊ နှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး ခန့်က ကျွန်တော် မြန်မာပြန်ခဲ့သော ကင်မီလီ^၁ နှင့် ကာမင်း^၂ ဝတ္ထုများကို စာဖတ်ပရိသတ်များ မေ့ကြလိမ့် ဦးမည် မထင်ပါ။ ထိုဝတ္ထုနှစ်အုပ်စလုံးမှာ ကမ္ဘာစာပေ နယ်တွင် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာစီ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ သောပြင်သစ်ဝတ္ထုများ ဖြစ်၏။ ကင်မီလီဝတ္ထုမှာ တောရွာ တစ်ရွာမှနေ၍ ပါရီမြို့ပေါ်သို့ရောက်လာပြီး မြို့စား အဘိုးကြီးတစ်ဦး၏ အပျော်မယားဖြစ်ခဲ့ရသော မိန်းမ ချောလေးတစ်ဦး၏ ဘဝကိုရေးဖွဲ့ထားသော အချစ်ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ မိန်းမချောလေးသည် အပျော်မယားဘဝမှ အထက်တန်းစား လောကအတွင်း၌ ကျင်လည်ကျက် စားနေခဲ့ရသော မိန်းမရွှင်ဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့ရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် တကယ်တမ်းချစ်သောသူနှင့် တွေ့ရသည့် အခါ ကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ယင်း ဝတ္ထုသည် ကမ္ဘာစာပေလောကတွင် “ထိပ်တန်းဂန္ထဝင် အချစ်ဝတ္ထု” အဖြစ် ထင်ရှား ကျော်ကြားခဲ့ရ၏။

၁။ CAMELLIE
 ၂။ CARMEN

မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့သည် အခါတွင်
လည်း မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ် အများစုက အလွန်ကြိုက်နှစ်
သက်သည့် အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။

ကာမင်းဝတ္ထုမှာလည်း ကင်မီလီကဲ့သို့ပင် အချစ်
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကောင်မှာလည်း ကင်မီလီ
ကဲ့သို့ပင် အောက်တန်းစားဇာတ်ကောင် ဖြစ်သည်။
ကာမင်းသည် ဂျစ်ပစီမလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဂျစ်ပစီမ
ပီပီ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ပြုကာ ဒုစရိုက်မှုအလုပ်များနှင့်
ထွေး လုံးရစ်ပတ်နေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အလွန်ချော၊ အလွန်
လှသည့် မိန်းကလေးဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း အကျင့်
စရိုက်က အလွန်ဆိုးသည်။ သူမသည် လိမ်သည်၊ ညာ
သည်၊ ခိုးသည်၊ ဝှက်သည်။ လူတစ်ယောက်အား သတ်
ရဲဖြတ်ရဲသော စိတ်လည်းရှိသည်။

ကံတရား၏ ဖန်တီးမှုဟု ဆိုရလေမည်လား
မသိ၊ ကာမင်း၏ဘဝထဲသို့ ရဲအရာရှိတစ်ယောက် ဝင်
လာသည်။ ရဲအရာရှိသည် ကာမင်းအား အရူးအမူးချစ်ခဲ့
သည်။ ကာမင်းအား ဒုစရိုက်လောကအတွင်းမှ လွတ်
မြောက်စေလိုသည်။ သို့သော်လည်း ကာမင်းကြောင့်
ရဲအရာရှိသာလျှင် ဒုစရိုက်သမားတစ်ဦး ဖြစ်သွားခဲ့ရ
သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် ကြေကွဲဖွယ်ရာ
အဖြစ်များနှင့် ရင်ဆိုင်ကာ ဇာတ်သိမ်းခဲ့ကြရသည်။ ကာ
မင်းဝတ္ထုမှာလည်း ပြင်သစ်စာပေလောက၌ သာမက
ကမ္ဘာစာပေနယ်ပယ်အတွင်းသို့ပါ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်
ပြီး ကျော်ကြားခဲ့ရလေသည်။

ယခု နက်ဒယာ^၁ ဟု အမည်ပေးထားသော
ဤဝတ္ထု၏ မူရင်းအမည်မှာ နာဒက်ဒေါနီကိုလေ
ယက်ဗ်နာ^၂ ဖြစ်၏။ ဝတ္ထု၏အဓိကဇာတ်ကောင်ဖြစ်

၁။ NADYA ၂။ Nadezhda Nikolayevna

သော မိန်းမပျို၏ အမည်ဖြစ်သည်။ ရုရှလူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း တရင်းတနှီးခင်မင်သူ အချင်းချင်း ဆက်ဆံကြသည့်အခါ နာမည်ကို အပြည့်အစုံမခေါ်ဘဲ အတိုကောက် ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ဤဝတ္ထုတွင် ဤမိန်းကလေးနှင့် ရင်းနှီးသူများက နက်ဒယာဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ဤသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဤဝတ္ထုအား ကျွန်တော်က နက်ဒယာဟု အမည်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နက်ဒယာသည် ကင်မီလီနှင့် ကာမင်းတို့ကဲ့သို့ ပင် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

နက်ဒယာသည် ရုရှားဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုရှည်ကြီး မဟုတ်ပါ။ ဝတ္ထုတို စာရင်းဝင်တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေကိုလိုက်၍ ဤဝတ္ထုတိုအား ဝတ္ထုလတ်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြန်ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤဝတ္ထုကိုရေးသူမှာ ရုရှားစာရေးဆရာ ဗွီဆီဗိုလော့ဂါရှင်^၁ (၁၈၅၅-၁၈၈၈) ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဗွီဂါရှင်^၂ ဖြစ်၏။

ဗွီဂါရှင်သည် ဒေါ့စတိုယက်ဗီစကီး^၃၊ တော်လ်စတိုင်း၊ ချက်ကော့တူရဂေညက်^၄ တို့နှင့်အတူတူ ပေါ်ထွန်းလာခဲ့သော ခေတ်ပြိုင်စာရေးဆရာ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့်လည်း တရင်းတနှီး ရှိခဲ့သည်။ သဘောထားအမြင်ချင်လည်း တူညီခဲ့သည်ဟု ရုရှားစာပေဝေဖန်ရေးဆရာများက ဆိုခဲ့ကြသည်။

ဂါရှင်သည် သူ့အပေါင်းအဖော် စာရေးဆရာ

၁။ Vsevolod Garshin
 ၂။ V.GARSHIN
 ၃။ Dostoyevsky
 ၄။ Turgenev

များကဲ့သို့ ဝတ္ထုရှည်ကြီးများ မရေးခဲ့။ သူသည် ငယ်စဉ် ကတည်းက ကျန်းမာရေးချို့တဲ့သူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ စာများကို သူထင်သလောက် ရေးနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့။ ၁၈၇၇ ခုနှစ်မှ ၁၈၈၇ ခုနှစ်အတွင်း ဝတ္ထုတိုပေါင်း ဆယ့်တစ်ပုဒ် ရေးသားခဲ့သည်။ ယင်းဆယ့်တစ်ပုဒ်သည် ထူးခြားပြောင်မြောက်သည့် လက်ရာများအဖြစ် ရုရှားစာပေပညာရှင်များက သာမက ကမ္ဘာစာပေပညာရှင်များကပါ သတ်မှတ်အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြသည်။ အမှန်တကယ်လည်း သူ့ဝတ္ထုတိုများသည် ထူးခြားပြောင်မြောက်သည့် လက်ရာများဖြစ်ပါသည်။ ၁၈၅၅ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သော ဂါရှင်သည် ၁၈၈၈ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သူ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် သူ့အသက်သည် ၃၃ နှစ်မျှသာ ရှိပေသေးသည်။

ဤဝတ္ထု နက်ဒယာသည် အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆရာနှစ်ဦးနှင့် မိန်းမချောတစ်ဦး၏ သုံးပွင့်ဆိုင်အချစ်ကို ဖော်ပြထားသော ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ ဤဝတ္ထုသည် ဇာတ်ကောင်များ၏ အကျင့်စရိုက်ကိုဖော်ပြရာ၌ အလွန်အောင်မြင်သည်ဟု စာပေဝေဖန်ရေး ပညာရှင်များက ဆိုပါသည်။ ယင်းအဆို မည်မျှမှန်ကန်သည်ကိုမူ စာဖတ်ပရိတ်သတ်က ဆုံးဖြတ်ကြရန်သာ ရှိပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နာဒက်ဒေါနီကိုလေယက်ဗ် နာ သို့မဟုတ် နက်ဒယာအမည်ရှိ ဤဝတ္ထုသည် မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ် နှစ်သက်လက်ခံနိုင်မည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ
 သု၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၁၉၉၉။

(၁)

ကျွန်တော် မှတ်တမ်းတစ်ခု ရေးချင်နေတာ အတော့်ကိုကြာပါပြီ။ ကျွန်တော် ကလောင် ကိုင်ချင်နေတာဟာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် သိရ သလောက်ဆိုရင် တချို့လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်တွေကို မှတ် တမ်းတင်ကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ဖြစ်ရပ်တွေဟာ သမိုင်း ကြောင်းနဲ့ ဆက်စပ်ယှက်နွယ်နေလေတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလို့ပါ။ တချို့ကျတော့လည်း သူတို့ရဲ့ငယ်စဉ်ဘဝက ပျော်စရာရက်တွေကို ပြန်လည် ပြောပြချင်ကြလို့ပါ။ တချို့ကတော့ ကွယ်လွန်သွားကြပြီဖြစ်တဲ့ လူတွေကို နာမည်ဖျက်ချင်လို့၊ အတင်းအဖျင်းပြောပြီး အပုပ်ချချင်လို့ ရေးကြတာပါ။ အဲသလို အပုပ်ချခြင်းအားဖြင့် လူအများကမေ့သွားကြပြီဖြစ်တဲ့ စွပ်စွဲချက် တွေကို ချေဖျက်ပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကာကွယ်ချင်ကြလို့ပါ။

ကျွန်တော် မှတ်တမ်းရေးချင်နေတာဟာ အဲဒီအကြောင်းတွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ အခုအချိန်ထိ လူငယ်တစ်ယောက်ဘဝမှာပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သမိုင်းကိုတည်ဆောက်နေတဲ့ လူလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သမိုင်းတည်ဆောက်မှုတွေကို မြင်နေတဲ့လူလည်း မဟုတ် ပါဘူး။ တခြားလူတွေကို အမနာပပြောစရာလည်း မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်

ကိုယ်ကျွန်တော် ကာကွယ်စရာအကြောင်းလည်း မရှိပါဘူး။ ဒါဆိုရင် အတိတ်ကပျော်စရာတွေကို ပြောချင်နေလို့လား။ လူ့ဘဝဟာ သိပ်ကိုတို တောင်းလှပါတယ်။ လူ့ဘဝရဲ့ အဆုံးသတ်မှုဟာလည်း သိပ်ကိုကြောက်စရာ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီတော့ကာ ဘဝရဲ့မှတ်တမ်းဆိုတာဟာ နှစ်လိုဖွယ်ရာ သာဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။

ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ဘာကြောင့်လျှို့ဝှက်တဲ့ အသံတစ်သံ ဝင်လာနေရတာလဲ။

ညပိုင်း အိပ်ပျော်နေရာက နိုးလာတဲ့အခါ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့က အမှောင်ထဲမှာ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ဖူး၊ မြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ရှုခင်းတွေနဲ့ အရိပ်တွေ၊ ရုပ်လွှာ တွေဟာ ဖြတ်သွားနေကြပါတယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လူပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ အဲဒါကိုလည်းမြင်ရော ကျွန်တော့်မျက်နှာ ဟာ ပူထူလာတယ်။ လက်သီးတွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်မိတယ်။ ကြောက်စိတ်နဲ့ဒေါသစိတ်ဟာ လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို့ဆို့ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါဟာရော... ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတာလဲ။

ကျွန်တော့်ကို အမြဲတစေခြောက်လှန့်နေတဲ့ အဲဒီဖြစ်ရပ်တွေက လွတ် မြောက်အောင် ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီကြားထဲမှာပဲ ထူးဆန်းတဲ့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာပါတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီဖြစ်ရပ်တွေကို စာရွက်ပေါ် မှာ ချရေးလိုက်ရင် ဒီဖြစ်ရပ်တွေရဲ့ အနှောင်အဖွဲ့က ကျွန်တော် လွတ်မြောက် သွားလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်။ သူတို့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆက်ပြီး မမြောက် လှန့်နိုင်တော့ဘူးလို့လည်း ထင်တယ်။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ စိတ်အေး နားအေးနဲ့ သေရမှာပါ။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ကို ကလောင်ကိုင်ချင်စိတ် ဖြစ်လာ အောင် တွန်းအားပေးခဲ့တဲ့ အဓိကအကြောင်းရင်းပါ။

ဒီမှတ်တမ်းကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဖတ်မိချင်ဖတ်မိပါလိမ့်မယ်။ သို့မဟုတ် ဖတ်မိချင်မှလည်း ဖတ်မိမပေါ့။ ကျွန်တော့်အဖို့မှာတော့ ဒီကိစ္စ ဟာ အရေးမကြီးပါဘူး။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ရွေးချယ်ပြီး ရေးထား တဲ့အကြောင်းအရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ နောင်တစ်ချိန်ကျခါမှ ဒီမှတ်တမ်းဖတ် ဖြစ်မယ့် လူတွေကိုကြိုတင်ပြီး တောင်းပန်ထားဖို့ လိုအပ်လိမ့်မယ်လို့ မထင် ပါဘူး။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့ မှတ်

တမ်းကို ကျွန်တော်ဖတ်စေချင်တဲ့လူက တစ်ယောက်တည်းပါ။ အဲဒီလူကတော့ ဒီမှတ်တမ်းကိုဖတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော့်နဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေတဲ့ အရာရာတိုင်းဟာ သူမအတွက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အရာတွေချည်းဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် အခုပြောနေတဲ့လူဟာ တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲပါ။

သူမ ဘာကြောင့် ဒီနေ့နောက်ကျနေရတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော် ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာတဲ့ အဲဒီနေ့ကစတွက်ရင် သုံးလရှိသွားခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်ပထမဦးဆုံးမြင်ရတဲ့ မျက်နှာဟာ ဆွန်ယာ့မျက်နှာပါ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး နောက်ပိုင်းကာလမှာ ဆွန်ယာဟာ ညစဉ်ညတိုင်း ကျွန်တော့်ဆီ လာနေပေးပါတယ်။ သူမအဖို့တော့ ကျွန်တော့်ကိုပြုစုပေးရမယ့် တာဝန်တစ်ခု ယူထားရသလိုပါပဲ။ သူမဟာ ကျွန်တော့်အိပ်ရာဘေး သို့မဟုတ် ကျွန်တော်အိပ်ရာပေါ်က ဆင်းထိုင်နိုင်လို့ထိုင်နေတဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ဘေးမှာထိုင်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောနေတတ်တယ်။ သတင်းစာတွေ၊ စာအုပ်တွေဖတ်ပြတဲ့အခါ ဖတ်ပြနေတတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဖတ်စရာစာအုပ်ရွေးချယ်မှုအပေါ်မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ သူမဘာသာ သူမကြိုက်ရာ ရွေးဖတ်ခိုင်းနေတဲ့အတွက်လည်း သောကရောက်နေတဲ့ပုံ ရှိပါတယ်။

“အခုဖတ်မယ့်ဟာက ဗက်စ်နစ်ခ်ယက်ဗရိုပီမဂ္ဂဇင်းထဲက ဝတ္ထုအသစ် တစ်ပုဒ်ပဲ အန်ဒရီ”

“ကောင်းသားပဲ၊ ဖတ်လေ”

“ရေးတဲ့လူက မစွက်ဂေးတဲ့”

“ရပါတယ်၊ ဖတ်ပါ”

သူမက ဝတ္ထုကို စဖတ်ပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းက မစွတာစကရစ်ပယ်နဲ့ မစွဂျော်ဒန်တို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းပါ။ ဇာတ်လမ်းဖွဲ့ထားပုံက အချိုးအစားမကျပါဘူး။ ပထမနှစ်ရွက်ဖတ်အပြီးမှာ ဆွန်ယာက ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ပြောတယ်။ “ဝတ္ထုက သိပ်မရှည်ဘူး၊ ဒီမဂ္ဂဇင်းက အမြဲတမ်းဝတ္ထုရှည်ကြီးတွေကို ချုံချုံပစ်လေ့ရှိတယ်” တဲ့။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်၊ ကိုယ်နားထောင်နေတယ်လေ”

ဆွန်ယာက ဝတ္ထုကို ဆက်ဖတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူမရဲ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေပေမဲ့ အတွေးတွေကတော့ တခြားနေရာမှာ ရောက်နေပါတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း စာရေးသူမစွက်ဂေးက စာဖတ်သူကို ရယ်စေချင်တဲ့ နေရာတွေဆီ ရောက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ငိုချင်သလိုလို ခံစားနေရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ညီမဝမ်းကွဲက စာအုပ်ကိုဘေးချထားလိုက်ပြီး သောကမအေးတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ လက်တစ်ဖက်နဲ့ ကျွန်တော့်နဖူးကို စမ်းကြည့်ပါတယ်။

“အို... အန်ဒရီရယ်၊ ထပ်ဖြစ်ပြန်ပြီ...၊ မငိုပါနဲ့...။ ပျောက်သွားမှာပါ။ မကြာခင် မေ့ပျောက်သွားမှာပါ” လို့ ဆွန်ယာက ပြောပါတယ်။ သူမရဲ့အသံဟာ အမြင့်တစ်နေရာရာက လိမ့်ကျပြီး နဖူးကိုဆောင့်မိထားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို အမေက ချောမော့ဖျောင်းဖျနေတဲ့ အသံမျိုးပါ။ ကျွန်တော်ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာဟာ ဖြည်းဖြည်းချင်း သက်သာသွားသလိုပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်မှာ သက်သာသွားတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ ကရုဏာအပြည့်နဲ့ပေးလိုက်တဲ့ ကြင်နာယုယမှုကို ရလိုက်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ အင်မတန်မှ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရပါတယ်။ “မင့်ကို ဘုရားသခင်က ကောင်းချီးမင်္ဂလာပေးပါစေ။ ကိုယ့်နာမည်ရေးထိုးထားတဲ့ မင်းဘဝရဲ့မှောင်မည်းနေတဲ့ စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာပါစေ” လို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းလိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ မျှော်လင့်ချက်လေးတစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီပုံပြင်လေးဟာ စောစောကနားထောင်ခဲ့ရတဲ့ မစွက်ဂေးရဲ့ ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာကောင်းလွန်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းနဲ့တော့ တူမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ပါ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမဟာ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို မှောင်မည်းမွန်းကျပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲကို လိုက်ပို့ပေးတယ်။ ချိုမြဲတဲ့ သူမရဲ့တီးတိုးစကားသံဟာ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ချစ်စရာအလှနဲ့ တစ်ခန်းလုံးကို အလင်းရောင် ပေးထားပါတယ်။

(၂)

ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်အမေကို မမှတ်မိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဖေကိုတော့ မှတ်မိတယ်။ အဖေဟာ ကျွန်တော်ဆယ့်လေးနှစ်သားအရွယ်မှာ သေတာပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့အုပ်ထိန်းသူဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့သွေးဝေးတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ယောက်ပါ။ သူက ကျွန်တော့်ကို စိန့်ပီတာစဘတ်မြို့က အထက်တန်း ကျောင်းတစ်ကျောင်းပို့ပြီး ပညာသင်ကြားစေခဲ့ပါတယ်။ လေးနှစ်နေတော့ အဲဒီကျောင်းကနေပြီး အထက်တန်းစာမေးပွဲ အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူဟာ အလွန်အလုပ်များတဲ့ လူပါ။ သူ့မှာ အလွန်များပြားတဲ့ကိစ္စ တွေကြောင့် အားလပ်တယ်လို့ မရှိပါဘူး။ သူ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ရှောက် တယ်ဆိုတာက ကျွန်တော့်အတွက် ငွေကြေးထောက်ပံ့မှုကလွဲလို့ တခြား ဘာတစ်ခုမှ ပေးနိုင်စွမ်းမရှိပါဘူး။ သူ့အနေနဲ့ သူထောက်ပံ့ပေးကမ်းထား တဲ့ ငွေဟာ ဆင်းရဲရဲမနေရအောင်တော့ လုံလောက်တယ်လို့ ယူဆထားပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူထောက်ပံ့ထားတဲ့ငွေဟာ ဝံပုလွေလို တံခါးဝမှာသွားပြီး အစာရှာမစားရရုံလောက်တော့ လောက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကြိုက် နှစ်သက်တဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်တစ်ခုကို ရှာဖွေလုပ်ကိုင်နိုင်

လောက်အောင်တော့ အထောက်အကူပြုပါတယ်။

ကျွန်တော့်အတွက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုရမယ့်အလုပ်ကို ရွေးထားတာကတော့ ကြာပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ အသက်လေးနှစ်သားလောက်ကတည်းက ခဲတံတွေနဲ့ ရုပ်ပုံတွေဆွဲတဲ့အလုပ်ကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ မနှစ်သက်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်အထက်တန်းကျောင်းက ထွက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ပန်းချီကောင်းကောင်း ဆွဲတတ်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျွန်တော်ဟာ ပန်းချီပန်းပုအနုပညာ အကယ်ဒမီကျောင်းကို ဝင်ရောက်ပညာသင်ကြားဖို့အတွက် ဘာအခက်အခဲနဲ့မှ ရင်မဆိုင်ခဲ့ရပါဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ ပန်းချီပညာမှာ အစွမ်းအစရှိသလား၊ ကျွမ်းကျင်ခဲ့သလား၊ တော်ရောက်ခဲ့သလား။ အခုအချိန်မှာတော့ဖြင့် ကျွန်တော်ဟာ ကင်းဗတ်စ်ကို နောက်ထပ်လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဘက်မလိုက်တဲ့မျက်စိနဲ့ ကြည့်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ပန်းချီပညာရှင်တစ်ယောက်လို့ ပြောနိုင်မယ်ထင်ပါတယ်။ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ပန်းချီပညာရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အစွမ်းထက်မြက်တဲ့ လူပါ။

ဘာကြောင့် ကျွန်တော် အဲသလို ထင်ရတာလဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ ပညာရှင်ကြီးတွေက အဲသလိုယူဆနေကြလို့ ထင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းချီပညာသင်ကြားခဲ့ရာမှာ ကျောင်းက မြန်မြန်ဆန်ဆန်အပြီးသတ်ပြီး ထွက်လာရလို့ထင်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော် အဲသလို ထင်ရတာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ပန်းချီတစ်ကားဆွဲဖို့ ထိုင်လိုက်တဲ့အခါတိုင်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းတဲ့ခံစားမှု ဝင်ဝင်လာလို့ပါ။

ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်မဟုတ်တဲ့ လူတွေထဲမှာကတော့ အခုလိုချိုမြဲပြီး နာကျင်မှုကိုရရှိစေနိုင်တဲ့ အသိစိတ်ကို ဘယ်တော့မှမရနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီခံစားမှုအသိစိတ်ကလေးဟာ ကင်းဗတ်စ်အသစ်တစ်ခုပေါ်မှာ ကိုယ်ရေးဆွဲမယ့် ပန်းချီကားကို ဖန်တီးမှုထည့်သွင်းတော့မယ်လို့ စဉ်းစားစိတ်ကူးလိုက်တဲ့ ပထမဆုံးအချိန်မှာ ဖန်တီးရှင်ရဲ့နှလုံးသားကို ဆွဲညှစ်ရစ်ပတ် လာတတ်ပါတယ်။ ရုပ်ပုံလွှာတွေထဲကို ပန်းချီဆရာရဲ့စိတ် နှစ်မြုပ်သွားတဲ့အခါ သူဟာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေသမျှ အရာရာတိုင်းကို လုံးဝမသိတော့၊ မမြင်

တော့တဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပါတယ်။ ပန်းချီဆရာမဟုတ်တဲ့ လူတွေအဖို့ ကတော့ အဲဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ ဘယ်တော့မှကြုံကြရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မှန်ပါတယ်...။ ကျွန်တော်ဟာ အစွမ်းအစရှိတဲ့လူပါ။ ကျွန်တော်ဟာ သာမန်အဆင့်မှာသာရှိတဲ့ ရိုးရိုးပန်းချီဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။

သူတို့အားလုံး ဟိုမှာရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ပန်းချီကားတွေ၊ ပုံကြမ်းတွေနဲ့ လေ့လာရေးဆွဲထားတဲ့ ပုံတွေပါ။ တချို့လည်း အပြီးသတ်ထားပါတယ်။ တချို့က အပြီးမသတ်သေးပါဘူး။ အားလုံးနံရံတွေပေါ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဟိုတစ်ဖက်မှာက သူမရဲ့ပုံတူပန်းချီကားပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ ပန်းချီကားအားလုံးကို တစ်ဖက်ခန်းထဲရွှေ့ပစ်ဖို့ သူမကို ခိုင်းရပါလိမ့်ဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ပုံတူပန်းချီကားကိုတော့ ကျွန်တော့် အိပ်ရာခြေရင်းကနံရံမှာ ချိတ်ခိုင်းသင့်ပါတယ်။ ဒါမှလည်း သူမဟာ ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်းကြည့်နေနိုင်မှာပါ။ သူမရဲ့အကြည့်ဟာ ဆွေးမြည့်ကြေကွဲနေတဲ့ အကြည့်ပါ။ အပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ်ပြီး အလွန်လှပတဲ့ အဖြူရောင်ကင်္ကန်းထုပ်ကို ဆောင်းထားပါတယ်။ ရွှေရောင်ဆံပင် အခွေအလိပ်ကလေးတွေဟာ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ဖြာကျနေပါတယ်။ သူမဟာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပါတယ်။ တကယ် အသက်ဝင်နေသလိုပါပဲ။ ဪ...ချာလော့တီ...ရယ်၊ ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲ။ မင်းရဲ့ပုံတူကိုရေးဆွဲဖို့ စိတ်ကူးပေါ်လာတာကို ကောင်းချီးပေးရမလား၊ ကျိန်ဆဲရမလား။ ကိုယ် ခွဲခြားလို့ မရတော့ပါလား။

ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကို အမြဲတမ်းဆန့်ကျင်ခဲ့တဲ့ လူကတော့ ဘက်ဆိုနေ့ဗ်ပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပထမဆုံးတစ်ခါပြောပြတော့ သူက ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်ပြီး သရော်ပြုံးပြုံးနေပါတယ်။ “ခင်ဗျားတို့ ရုရှားပန်းချီဆရာတွေဟာ ရူးတူးတူးကြောင်တောင်တောင်တွေ သိပ်များတယ်” လို့ သူကပြောတယ်။ “ကျွန်တော်တို့မှာ ရေးဆွဲစရာအကြောင်းအရာတွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲ။ ချာလော့တီကော်ဒေးကိုမှ ခင်ဗျားက ပုံတူဆွဲချင်နေတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားရခက်တယ်။ သူက ခင်ဗျားအတွက် ဘယ်လိုများအရေးပါနေလို့လဲ။ ဆွဲရမယ့်အချိန်ကာလနဲ့ အပြင်အဆင်အနေအထားကို ခင်ဗျားစိစဉ်လို့ ရမတဲ့လား”

သူပြောတာ မှန်သလိုလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီပြင်သစ်ပြဇာတ်မင်းသမီးရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကို တအားကုန် ချုပ်ကိုင်ထားလေတော့ သူမရဲ့ပုံတူပန်းချီကားကို ကျွန်တော်မဆွဲဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဆွဲတဲ့ အခါမှာလည်း တစ်ကိုယ်လုံးအပြည့်ရေးဆွဲမယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်။ ပရိသတ်ရှေ့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရုပ်ပြီး ရှေ့တည့်တည့်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်နေ တဲ့ပုံဟာ အကောင်းဆုံးအနေအထား ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ သူရဲကောင်းဆန်တဲ့ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားလိုက်ပြီ ဆိုတဲ့ အမူအရာဟာ သူမရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ စာတန်းထိုးထားသလို ပေါ်လွင် ထင်ရှားနေပါတယ်။ ပြစ်မှုကိုကျူးလွန်တော့မယ့် လက်ဟာ ဘေးတစ်ဖက် မှာ တွဲလောင်းကျနေပါတယ်။ အာရုံကြောမရှိတော့ဘဲ လက်လိုပါပဲ။ ဒီလက် ဟာ လူတစ်ယောက်ကို အသက်ဆုံးရှုံးအောင်လုပ်ဖို့ တာစူနေတဲ့လက်ပါ။ သူမရဲ့ရုပ်ပုံလွှာကို ကျွန်တော်မှတ်မိနေတာဟာ အဲဒီပုံစံအတိုင်းပါ။

အဲဒီဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးထားပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို သိသိသာသာ လှုပ်ရှားစေခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းပါ။ ရေးတဲ့စာရေးဆရာက လာမာ တင်းပါ။ ဇာတ်ကောင်မိန်းကလေးကို ပီပီပြင်ပြင်မှတ်မိနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ချာလော့တီရဲ့ ပီပြင်တဲ့သရုပ်ဆောင်မှုတွေကို မျက်စိထဲမှာရော စိတ်ထဲမှာပါ စွဲနေပါတယ်။ သူမရဲ့ပုံလွှာတွေ အများအပြားဟာလည်း အာရုံထဲမှာ ရောက် နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူမရဲ့ပုံကို ပန်းချီဆွဲဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ် ခဲ့တာပါ။

လူတစ်ယောက်အဖို့ သူ့ရဲ့ပထမဆုံးလက်ရာ ပန်းချီကားဟာ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံးသော အချစ်ဦးနဲ့တူပါတယ်။ သူ့စိတ်ကို အပြည့်အဝပိုင်ဆိုင်နေပါ တယ်။ အခုဆိုရင် သူမရဲ့ရုပ်ပုံလွှာဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကြီးစိုးလွှမ်းမိုး ထားပါတယ်။ သူမရဲ့ရုပ်ပုံလွှာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အလွန်သေးဖွဲ့တဲ့ဟာကလေး ကအစ အချက်အလက်အားလုံးကို အသေးစိတ်တွေးတယ်၊ ဆင်ခြင်တယ်၊ စဉ်းစားတယ်၊ မြင်ယောင်ကြည့်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မျက်စိတွေစုံမှိတ်ပြီး စဉ်းစားလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ချာလော့တီရဲ့ရုပ်ပုံလွှာ အပြည့်အဝဟာ ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ ချက်ချင်းထင်ဟပ်လာတဲ့အဆင့်ကို ရောက်လာပါ တယ်။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းလက်တွေ့ပုံကိုလည်း ဆွဲရော ကျွန်တော့်မှာ ကျော်လွှားလို့မရနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားတဲ့အခက်အခဲတစ်ခုနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါတယ်။ တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီပုံကိုရေးဆွဲဖို့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်မရှိတဲ့ အခက်အခဲပါ။

အတိအကျပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ စိန့်ပီတာစဘတ်မြို့က ဒီအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးနေကြတဲ့ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်တွေထဲက ကျွန်တော်ရေးဆွဲမယ့်လူနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်မယ့် ကိုယ်ဟန်ပြမယ်တစ်ယောက်ကို စိတ်တိုင်းကျ ရွေးယူခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ပိတ်ပင်ထားတဲ့ မျက်စိတွေထဲမှာတောင် ပီပီပြင်ပြင်ပေါ်နေတဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ ကျွန်တော်ရွေးချယ်ထားတဲ့ ကိုယ်ဟန်ပြမယ် အင်နာအီဗန်နော့ဗ်နာနဲ့ တူမှတူပါ့မလားဆိုတဲ့ သံသယကတော့ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့ အင်နာဟာ အကောင်းဆုံးနဲ့အတော်ဆုံး ကိုယ်ဟန်ပြမယ် တစ်ယောက်ပါ။ ပန်းချီဆရာစိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် မလှုပ်မရှားထိုင်ပေးနိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးပါ။ အနည်းဆုံးတစ်နာရီတိတိ နည်းနည်းကလေးမှ မလှုပ်ဘဲ ထိုင်ပေးနိုင်ပါတယ်။ သူဟာ ရူဘယ်ငွေကို တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ကိုင်ပေးပြီး ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိနဲ့ရယူတဲ့ အမျိုးသမီးပါ။ အခုလည်း သူဟာ သူ့ရဲ့အတွင်းပိုင်းခန္ဓာကိုယ်အလှကို လှစ်မပြဘဲ အဝတ်အစားအပြည့်နဲ့ ထိုင်ပေးနေတာကို အတော်ကလေး ကျေနပ်ဟန်ရှိပါတယ်။

“အခုလို အဝတ်လုံလုံခြုံခြုံဝတ်ပြီး ကိုယ်ဟန်ပြပေးရတာ အံ့ဩစရာလို ဖြစ်နေတယ်။ တချို့ယောက်ျားတွေကတော့ ဒီပုံကိုကြည့်ပြီး သူတို့မျက်လုံးတွေနဲ့ သူတို့ကြည့်ချင်တာတွေကို လိုက်ရှာနေတော့မှာပဲ” လို့ ပန်းချီကားစဆွဲတဲ့ ပထမနေ့မှာ သူက ကျွန်တော့်ကို သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ပြောပါတယ်။ ဒီစကားပြောချိန်မှာ သူ့ရဲ့မျက်နှာဟာ ရှက်သွေးရောင်သမ်းနေပါတယ်။

အမှန်တော့ အင်နာကိုယ်ဟန်ပြမယ် ဖြစ်လာတာ နှစ်လလောက်ပဲ ရှိသေးတာဆိုတော့ အလုပ်ခွင်မှာ အံဝင်ခွင်ကျမဖြစ်သေးပါဘူး။ ဝတ်လစ်စားလစ်ထိုင်ပေးရတဲ့ အနေအထားပေါ်မှာ ကျင့်သားမရသေးတော့ ရှက်စိတ်

က ရှိနေဆဲပါ။ ရုရှားမလေးတွေဟာ ဒီလိုပါပဲ။ အဲသလိုထိုင်ပေးရတာမျိုး အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ ကျင့်သားရမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ သူ့ရဲ့လက်တွေ့နဲ့ ပခုံးတွေ၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်၊ အဲဒါတွေကို ရေးဆွဲပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာကိုလည်းဆွဲရော စိတ်ပျက်ရတော့တာပါပဲ။ သူ့ရဲ့မျက်နှာဟာ ဝိုင်းဝိုင်းလုံးလုံးနဲ့ နှာခေါင်းကလည်း အပေါ်ကို ခပ်လန်လန်ဖြစ်နေတယ်။ မီးခိုးရောင်မျက်လုံးအစုံကတော့ ဂရုဏာရိပ်တွေ ယှက်သန်းနေပေမဲ့ ခပ်သေးသေးဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ မျက်ခုံးတွေက လုံးနေတယ်။ ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲက မျက်နှာပေါက်နဲ့ကတော့ လုံးဝတခြားစီပဲ။

သူ့မျက်နှာရဲ့ ကြွန်အင်လက္ခဏာကို တခြားလူတစ်ဦးရဲ့ မျက်နှာပေါ်က ကြွန်အင်လက္ခဏာကို သွင်းယူဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက် မလွယ်ကူတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်ဟန်ပြမယ် အင်နာရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သုံးလေးရက်လောက် အစားထိုးဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် လက်လျှော့လိုက်ရပါတယ်။ တခြားကိုယ်ဟန်ပြမယ် ရှာဖွေရရှိဖို့ကလည်း မလွယ်ကူပါဘူး။

ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်ဟာ မလုပ်သင့်တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါတယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်နှာကို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ဆွဲဖို့ပါ။ သဘောကတော့ အစစ်မရလို့ မိတ်ကပ်လုပ်ပြီး အတုလုပ်တဲ့ သဘောပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးကို ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်မျက်စိအာရုံထဲမှာ အပီအပြင်မြင်ဖူးထားတယ် မဟုတ်ပါလား။ ဒါပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်း လက်တွေ့လုပ်ကြည့်လိုက်တော့ လက်ထဲကစုတ်တံတွေကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပစ်ချလိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အသက်ဝင်ရှင်သန်နေတဲ့ မျက်နှာကိုမရဘဲ အသားမရှိ၊ အသွေးမရှိတဲ့ ဗလာမျက်နှာကိုပဲ ရနေတယ်မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်ဟာ သုံးချောင်းထောက်ကားချပ်တင်ခုံပေါ်က ကင်းဗတ်စ်ကိုယူပြီး နံရံထောင့်တစ်ထောင့်မှာ သွားချထားလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အထိနာစေတဲ့ ထိုးနှက်ချက်တစ်ခုပါ။ ဒီဆုံးရှုံးမှုကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ

အတော့်ကို စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရပါတယ်။ ကိုယ့်ဆံပင်ကိုယ်ထိုးဖွ ဆွဲချေမိတဲ့အထိ စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့ရပါတယ်။ အလွန်လှပတဲ့ အခုလိုပန်းချီကားတစ်ကားကို သန္ဓေတည်ပြီးခါမှ(ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲမှာကတော့ ဒီပန်းချီကားဟာ သိပ်ကို လှတဲ့ကားပါ) အသက်ဝင်ရှင်သန်အောင် မဆွဲနိုင်ဘူးဆိုတော့ တန်ဖိုးဘယ်ရှိ တော့မှာလဲ ကျွန်တော်ဟာ အိပ်ရာပေါ်ကို ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချလိုက်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေကို မေ့ပျောက်သွားနိုင်အောင် အိပ်ဖို့ကြိုးစားပါတယ်။

ကျွန်တော် အိပ်လို့မပျော်တပျော်ဖြစ်နေခိုက်မှာပဲ အိမ်ရှေ့တံခါးဆီက ဘဲလ်သံကြားလိုက်ရတယ်။ စာပို့လုလင်ပါ။ ကျွန်တော့်ညီမဝမ်းကွဲ ဆွန်ယာ ဆီကစာကို လာပို့တာပါ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခက်ခဲကြီးမားလှတဲ့ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ အားထုတ်နေတာကြားရလို့ ဝမ်းသာတဲ့အကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ သင့်တော်တဲ့ကိုယ်ဟန်ပြမယ် မရဘူးဆိုတာသိရလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရကြောင်း ရေးထားတဲ့စာပါ။

“ကျောင်းပြီးသွားတဲ့အခါကျရင်တော့ ညီမကူညီနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ။ နောက်ထပ် ခြောက်လတော့စောင့်ပါဦး အန်ဒရီ” လို့ ရေးထားပါတယ်။ “ညီမ စိန့်ပီတာစ်ဘတ်ကိုလာပြီး အစ်ကိုနဲ့တွေ့တဲ့အခါမှာ ညီမကို ကြည့်ပြီး ချာလော့တီကော်ဒေး ပုံပေါင်းဆယ်ကားအထိ ရေးဆွဲနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြိုက်သလောက် ဆွဲလို့ရမှာပါ။ တကယ်လို့ပေါ့လေ အစ်ကိုရေးလိုက်သလို ညီမဟာ သူနဲ့ရုပ်ချင်းတူနေတယ်ဆိုရင်တော့ ညီမဟာ အစ်ကိုရဲ့နှလုံးသားကို စိုးမိုးတော့မှာပေါ့... နော်”

ဆွန်ယာဟာ ချာလော့တီနဲ့ မတူပါဘူး။ သူဟာ သူတစ်ပါးကို ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တဲ့အမျိုးအစား မဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ ဒဏ်ရာတွေကိုပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးရတာကို အလွန်နှစ်သက်တဲ့လူပါ။ ဒီလိုကုသပေးရာမှာ အံ့ဩစရာကောင်းအောင်ကို တော်ပါတယ်။

တကယ်လို့ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ဆွန်ယာက ကုသပေးမှာပါ။

(၃)

ညနေပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ဘက်ဆိုနေ့ခင်းနဲ့ တွေ့ဖို့ထွက်လာခဲ့တယ်။

သူဟာ စာရေးစားပွဲမှာထိုင်ပြီး အလုပ်များနေတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာစာအုပ်တွေ၊ လက်ရေးစာမူတွေနဲ့ သတင်းစာဖြတ်စတွေဟာ ပြန့်ကျဲနေတယ်။ သူ့လက်ဟာ စာရွက်ပေါ်မှာ အမြန်လှုပ်ရှားနေတယ်။ စာကို အမြန်ရေးနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခြစ်ရာဖျက်ရာဆိုလို့ တစ်ခုမှမတွေ့ရပါဘူး။ ကျွန်တော် ဝင်သွားတော့ မော့ကြည့်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းပြန်ငုံ့သွားပြီး စာကို ဆက်ရေးနေတယ်။ လောလောဆယ် သူဟာ သူ့အတွေးနဲ့အရေးအပေါ်မှာ နစ်နေပုံရပါတယ်။ သူ့အနေနဲ့ စာကိုရေးလို့မပြီးမချင်း ထိုင်ရာကထချင်ပုံ မပေါ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်ကလည်း အလိုက်သိစွာနဲ့ စုတ်ပြတ်ပေါက်ပြဲနေတဲ့ ဆိုဖာကြီးပေါ် သွားထိုင်နေပါတယ်။ ဒီဆိုဖာကြီးက ဘက်ဆိုနေ့ခင်းအိပ်တဲ့ ဆိုဖာပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေမိပါတယ်။ ကျွန်တော်တွေ့မြင်နေကျ သူ့ရုပ်လွှာဟာ ပီပြင်ပြတ်သားစွာ ပေါ်နေပါတယ်။ ဒီရုပ်ပုံလွှာကို ကျွန်တော့် ရဲ့ပုံကြမ်းစာအုပ်ထဲမှာ မကြာခဏ ဆွဲခဲ့ဖူးပါတယ်။ သိပ်တော့ကောင်းလှတယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ မူလပုံကြမ်းထဲက အသေးစိတ်ဟန်ကလေးတွေကို

အပြည့်အဝ မရခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပုံကို သူ့အမေဆီ လက်ဆောင်အဖြစ် ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေ့ညပိုင်းမှာတော့ သူ့မျက်နှာဟာ အတော့်ကိုဆွဲဆောင်မှု ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော်က အရိပ်ထဲမှာထိုင်နေပြီး သူကမီးရောင်အောက်မှာ ထိုင်နေလို့ပဲလား (သို့မဟုတ်) ကျွန်တော့်စိတ်က အဲဒီအချိန်မှာ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်နေလို့ပဲလား ဆိုတာတော့ အတိအကျမပြောနိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ...။ သူ့မျက်နှာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို ထပ်ကြည့်တယ်။ သူ့ဦးခေါင်းကိုအသေးစိတ်ပြီး ပိုက်စိပ်တိုက်လေ့လာတယ်။ အရင်တုန်းက ကျွန်တော်မျက်စိလျှမ်းပြီး မမြင်ခဲ့ရတဲ့ အသေးအဖွဲလေးတွေကိုပါ မြင်လာရတယ်။ အလွန်သန်စွမ်းတဲ့ အားကောင်းမောင်းသန်လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးခေါင်းပါ။ ဒီခေါင်းမျိုးဟာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးနဲ့ အစွမ်းအစတော့ ရှိချင်မှရှိမယ်။ ဒါပေမဲ့ အလွန်မာကျောမယ့် ခေါင်းဆိုတာကတော့ အသေအချာ ပြောနိုင်ပါတယ်။

သူ့ဦးခေါင်းခွံဟာ လေးထောင့်စပ်စပ်ပါ။ ဦးခေါင်းရဲ့နောက်ဘက်က အရိုးဟာ အကွေ့အကောက်လုံးဝမရှိဘဲ တစ်ဖြောင့်တည်း တုတ်ခိုင်သန်စွမ်းတဲ့ လည်ပင်းရဲ့နောက်ဘက် လည်ကုပ်ဆီကို ဆင်းသွားပါတယ်။ နဖူးက ကျယ်ရုံမကဘူး၊ မောက်နေပါတယ်။ မျက်ခုံးတွေက မသိမသာကုပ်နေပါတယ်။ မေးရိုးတွေကကားပြီး သန်မာတောင့်တင်းပါတယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေက ခပ်ပါးပါးပါးပါ။ အရင်တုန်းက ကျွန်တော် သတိမထားမိခဲ့တဲ့ သူ့မျက်နှာရဲ့ ကြန်အင်လက္ခဏာ အမျိုးအစားတွေဟာ ဒီနေ့ကျမှပဲ ကျွန်တော့်အတွက် အသစ်အဆန်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေပါတယ်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ကိုယ့်လူက ကျုပ်ကို ဘာများလုပ်ချင်လို့ ဒီမျက်နှာထားမျိုးနဲ့ ကြည့်နေရတာလဲ” လို့ သူကလက်ထဲက ကလောင်တံကိုချ ကျွန်တော့်ဘက်မျက်နှာလှည့်ပြီး လှမ်းမေးပါတယ်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုနည်းနဲ့သိတာလဲ”

“စိတ်ထဲမှာ ခံစားပြီးသိတာ၊ အခုဟာ စိတ်ကူးမဟုတ်ဘူး။ ဒါမျိုးကို အရင်ကလည်း ကျွန်တော် ခဏခဏကြုံဖူးတယ်”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားမျက်နှာကို ကိုယ်ဟန်ပြသမားတစ်ယောက် ကြည့်သလိုကြည့်နေတာ၊ ခင်ဗျားခေါင်းက အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ခေါင်းပဲ၊ ဆာဂျီဗတ်ဆစ်လ်ယက်ဗစ်ချ်ရဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ” လို့ သူက ပြုံးကြိုကြိုနဲ့မေးတယ်။ “အရပ်ဆိုးတဲ့ အပိုင်းတော့မပါဘူးလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“မပါပါဘူး၊ ခင်ဗျားခေါင်းကိုကြည့်ပြီး လူတစ်ယောက်ကို သတိရမိ တယ်။ ကျော်ကြားထင်ရှားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဘာလဲ လူလိမ်လူညစ်လား၊ လူသတ်သမားလား” လို့ သူက ကြား ဖြတ်မေးတယ်။ “ကျွန်တော်ကတော့ လာဗက်တာကို မယုံကြည်ဘူးနော်”

ဂျိုဟန်ကပ်စ်ပါလာဗက်တာ ဆိုတာက ဆွစ္စစာရေးဆရာပါ။ သူ့စာ ပေတွေထဲမှာ သူ့ရဲ့ဒဿနိကအမြင်တွေကို ရေးသားတင်ပြလေ့ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ပါ။ ဒါကြောင့်မို့ အခုသူက လာဗက်တာကို မယုံကြည်ဘူးလို့ ဆိုလိုက်တာ ပါ။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ အခုခင်ဗျားမှာ ဘာပြဿနာ ပေါ်နေပြန်ပြီလဲ” လို့ သူက ထပ်မေးပါတယ်။ “ခင်ဗျားရဲ့မျက်နှာထားကို မြင်တာနဲ့ ပြဿနာ တစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားအခုဆွဲနေ တဲ့ ပန်းချီကားနဲ့ ပတ်သက်နေတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို စွန့်ပစ်ရတော့မလို ဖြစ်နေတယ်” လို့ ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ပြောမိတယ်။

“ကျွန်တော်လည်း ထင်ထားတယ်။ ခင်ဗျားမှာ သင့်တော်တဲ့ကိုယ်ဟန် ပြမယ်မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲသလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သင့်တော်မယ့် ကိုယ်ဟန် ပြမယ်ရှာရတာ ဘယ်လောက်ခက်ခဲသလဲဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက အဓိကတော့ မဟုတ်ဘူး။ အခုပြဿနာက လူတစ်ယောက် ကို ရူးလောက်တယ်။ အထူးသဖြင့် အခု ကျွန်တော်ရထားတဲ့ ကိုယ်ဟန်ပြ မယ် အင်နာအီဗန်နော့ဗ်နာပဲ။ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်အတော်ကို ကုန် သွားခဲ့ရတယ်။ သူ့မျက်နှာက ဝိုင်းစက်စက်ဆိုတော့ တော်တော်ခွကျတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ အမြဲပေါ်နေတဲ့ရုပ်လွှာတောင် ပျောက် ပျောက်သွားတယ်”

“ရုပ်လွှာက တကယ်ရှိတာလား”

“ရှိတာပေါ့ဗျာ။ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဟာ သူ့စိတ်အာရုံထဲမှာ စွဲနေတဲ့အရာတစ်ခုကို မျက်စိမှိတ်ပြီးဆွဲရင်တောင် ရနိုင်တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့မျက်လုံးတွေကို ပိတ်ထားပေမဲ့ ရုပ်လွှာက ခင်ဗျားရဲ့မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေမှာပဲ”

ကျွန်တော်က မျက်လုံးတွေကိုစုံမှိတ်ပြီး ပြောနေတာပါ။ ကျွန်တော် လုပ်နေပုံက ရယ်စရာလို ဖြစ်သွားဟန်တူပါရဲ့။ သူက အော်ရယ်တယ်။ “ဒါဟာ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ပြက်လုံးမဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူ၊ ကျွန်တော် အလွန်စိတ်ညစ်နေရတဲ့ ကိစ္စ”

သူချက်ချင်းပဲ အရယ်ရပ်သွားတယ်။ “ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မရယ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လွတ်မြောက်အောင်လည်း မကူညီနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့ဖူးသားပဲ၊ ဒီပုံကိုမဆွဲပါနဲ့လို့”

“အခု ကျွန်တော် လက်လျှော့လိုက်ပြီလေ”

“အဲဒီအလုပ်အားလုံးဟာ ဘာအကျိုးမှမရှိဘဲ လုပ်ရမှာ၊ ဒီကြားထဲမှ အခုရင်ဆိုင်နေရတဲ့ သောကက ဘယ်လောက်ကြီးမားနေပြီလဲ။ အခုလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အစောကြီးကတည်းက သိတယ်။ ခင်ဗျား လိုချင်တဲ့ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်မျိုးမရလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွေးထားတဲ့အကြောင်း အရာကိုက မသင့်တော်တာပါ။ အမှန်က ဒါဟာ ခင်ဗျားရဲ့သွေးထဲမှာ ရှိဖို့ လိုတယ်။ မာရက်နဲ့ချာလော့တီကော်ဒေးတို့ခေတ်က နေထိုင်ခဲ့တဲ့လူတွေရဲ့ အနွယ်ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ဖို့လည်း လိုတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ဘာလဲ။ အဲဒါကို ကြည့်ရမယ်။ စိတ်ဓာတ် အင်မတန်ပျော့ပျောင်းနူးညံ့တဲ့ ရုရှားအသိပညာရှင်တစ်ယောက်၊ သိုးငယ်ကလေးတစ်ကောင်လို သိမ်မွေ့တယ်။ ဖြစ်ရမှာက အဲသလိုမဟုတ်ဘူး။ သူတို့လို စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းဖြစ်ရမယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မေးမယ်။ တကယ်လို့ လိုအပ်လာရင် ခင်ဗျားရဲ့စုတ်တံကို လွှင့်ပစ်နိုင်သလား။ ဒီထက် မြင့်တဲ့စကားနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် စုတ်တံအစား ဓားမြှောင်ကို ကိုင်နိုင်မလား။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒါလုပ်မယ့်အစား ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကိုသွားဖို့ ဘာကြောင့် မကြိုးစားတာလဲ”

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် အရင်ကလည်း အငြင်း

အခုဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ် ဘက်ဆိုနေ့ခင်းရာ။ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သဘောပေါက်အောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ရင် ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ နေရာမှာ ထားကြည့်နိုင်ရမှာပေါ့။ ရပ်ဖေးလ်ဟာ မက်ဒိုးနားရဲ့ပုံကို ဆွဲနိုင်ဖို့အတွက် သူ့ကိုယ်တိုင်က လူပျိုစစ်စစ် ဖြစ်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ ဘာကြောင့် အဲသလိုလုပ်တာလဲ။ အဲဒါကို အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလုပ်လို့ ပြောမလား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ဒီကိစ္စမှာ စိတ်ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေတာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ မငြင်းချင်တော့ဘူး။”

သူဟာ တစ်ခုခုပြောတော့မလို ဟန်ပြင်လိုက်ပေမဲ့ မပြောတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို လက်တစ်ဖက်ယမ်းပြရုံပဲ ပြတယ်။ “ခင်ဗျားနည်းနဲ့ပဲ သွား တော့ပေါ့” လို့ပြောပြီး ထိုင်ရာကထလာတယ်။ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက် ပြန် လမ်းသလားနေတယ်။ “ကျွန်တော်တို့ချင်း မငြင်းကြတာပဲ ကောင်းပါ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှလုံးသားတွေထဲမှာရှိနေတဲ့ လျှို့ဝှက်ဒဏ်ရာတွေကို အသစ်ဖြစ်အောင် မထိုးဆွတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ” လို့ ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်းပဲ “လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန် ရောက်လာပြီ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျား သောက်မယ်မဟုတ်လား” လို့ မေးပါတယ်။

သူဟာ ပြောပြောဆိုဆို တံခါးဆီလျှောက်သွားပြီး “လက်ဖက်ရည် လုပ်ဟေ့” လို့ အော်တယ်။ အိမ်စေတွေအပေါ်မှာ သူ ဆက်ဆံပြောဆိုပုံကို ကျွန်တော်မကြိုက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ စကားမပြောဘဲနေကြတာ အကြာကြီးပဲ။ ကျွန်တော်က ဆိုဖာကိုမှီပြီး ထိုင်နေတယ်။ သူက ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုတွေ့နေသလိုပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ သူဟာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာလာရပ်ပြီး မေးခွန်းတစ်ခုမေးတယ်။

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားနဲ့သင့်တော်မယ့် ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ရရင် ခင်ဗျား ရဲ့အလုပ်ကို ထပ်ပြီးကြိုးစားမှာလား”

“သိပ်ကို ကြိုးစားမှာပေါ့ဗျာ” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ “ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဘယ်နေရာ သွားရှာမှာလဲ”

သူဟာ လမ်းပြန်လျှောက်နေပြန်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း “ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ လိုပါတင်။ တစ်နေရာမှာ ကျွန်တော်သိတဲ့ လူတစ်ယောက်

တော့ ရှိတယ်” လို့ ရေရွတ်နေတယ်။

“ခင်ဗျားအမျိုးသမီးက အထက်တန်းလွှာထဲကဆိုရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ ကိုယ်ဟန်ပြပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲသလောက် အဆင့်မျိုးထဲကတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့...”

“ခင်ဗျားပြောသလိုဆိုရင် “ဒါပေမဲ့” ဆိုတာ ရှိနိုင်ဦးမှာလား ဘက်ဆို နေ့ဗ်ရာ”

“ဒီမယ်ကိုယ့်လူ၊ ကျွန်တော်ပြောမယ် နားထောင်...၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျား ကို သဘောကျတာတွေရှိနေတယ်” လို့ သူကပြောပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လာရပ်တယ်။ “ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်ဟာ သက်တူရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားထက်အသက်ကြီးရင်လည်း ကျွန်တော်က နှစ်နှစ်လောက်ပဲကြီးမယ်။ ဒါပေမဲ့ အတွေ့အကြုံမှာတော့ ခင်ဗျားထက် အသက်ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ လူတစ် ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ အကျင့်ခပ်ပျက်ပျက်လူပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောကမှာ ကျွန်တော့်ထက်ဆိုးတဲ့လူတွေဟာ အများကြီးရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အပြစ်တင်ထိုက်တဲ့လူလို့ပဲ သတ် မှတ်ထားတာပါ။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားလို သန့်စင်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေ တာကို ကြိုက်သင့်ပါလျက်နဲ့ သန့်စင်အောင်မနေခဲ့မိတဲ့အတွက် ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော် မုန်းတီးစက်ဆုပ်မိတာ အမှန်ပါ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုအကျင့်ပျက်မှုမျိုးနဲ့ သန့်စင်မှုမျိုးကို ပြောနေတာ လဲ” ဟု ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်မေးသည်။

“ဒါကတော့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုချင်းစီရဲ့ အပေါ်မှာတည်မှီပြီး ပြောရမှာ ပေါ့။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ဖြူစင်မှု၊ တည်ငြိမ်မှု နဲ့ သန့်စင်မှုတွေကိုကြည့်ပြီး ခင်ဗျားအပေါ်မှာ မကြာခဏ မနာလိုဖြစ်ခဲ့မိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ထားလိုက်ပါ။ အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒါက ကိုယ်လုပ် ချင်သလို လုပ်လို့မှမရနိုင်တာပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီအကြောင်းကို ထပ်မပြောကြ တာပဲ ကောင်းမယ်”

“အနည်းဆုံး ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘာလဲဆိုတာလောက်တော့ ရှင်းပြနိုင် တာပဲ”

“ရှင်းမနေပါနဲ့တော့။ ဒုတိယပြောရမယ့် အချက်က ခင်ဗျားရဲ့ညီမ ဝမ်းကွဲ ဆိုဖိယာမစ်ခေးလောဗွန်နာ အကြောင်းပဲ။ သူဟာ ခင်ဗျားနဲ့သွေးတော့ မနီးဘူးလို့ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“သူက ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ဝမ်းကွဲညီမပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ဝမ်းကွဲလို့ပဲ သိထားတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားနဲ့ စေ့စပ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ” လို့ ကျွန်တော်က တအံ့တဩ ရေရွတ်မိတယ်။

“ဒီလိုပဲ သိတာပေါ့။ ပထမတော့ ခန့်မှန်းပြီးသိတာ၊ နောက်တော့ အတိအကျ သိလာရတာပေါ့။ ကျွန်တော့်အမေက ပြောပြတယ်။ အမေ့ဆီက မကြာသေးခင်က ရောက်လာတဲ့စာထဲမှာပါစာပဲ။ အမေက သူနဲ့ ခင်သွား တယ်လေ။ ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲ၊ နယ်မြို့ကလေးတွေမှာက လူတိုင်းတစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိကြ၊ ခင်ကြတာချည်းပဲ။ အဲဒီတော့ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက်သိကြတာ များတယ်။ သူဟာ ခင်ဗျားနဲ့စေ့စပ်ထား တဲ့ အမျိုးသမီးပဲ”

“စေ့စပ်ထားတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“စေ့စပ်ထားတာက ကလေးဘဝကတည်းကဆို နှစ်ဖက်မိဘတွေက စီစဉ်တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ စီစဉ်တာ။ ပထမတော့ ကျွန်တော်ကပြောင် နောက်ပြီး ပြောနေတာလို့ထင်တယ်၊ အခုကျမှ တကယ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရတာ။ ကျွန်တော်က ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှမသိစေချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခု ခင်ဗျားသိသွားတော့လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားမှာ စေ့စပ်ထားတဲ့လူရှိတာကိုလည်း ကျွန်တော် မနာလိုဘူး” လို့ သူက သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်နေရာက လေသံတိုးတိုးနဲ့ပြောပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချတယ်။

“ခင်ဗျား ဒီလောက်အထိ စိတ်နုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် လုံးဝမထင် ခဲ့မိဘူး... ဘက်ဆိုနော့ဗ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းမကြောင့် မနာလို

ဖြစ်တာ အမှန်ပဲ” လို့ ကျွန်တော့်စကားကို အလေးမထားဘဲ ပြန်ပြောတယ်။
“ခင်ဗျားရဲ့သန့်ရှင်းမှု၊ ခင်ဗျားရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ ခင်ဗျားရဲ့အနာဂတ်မှာ
ရလာမယ့် မျှော်လင့်ချက်တွေအားလုံးကို မနာလိုဖြစ်တာပဲ”

သူက ကျွန်တော့်လက်ကိုလှမ်းဆွဲပြီး ဆိုဖာပေါ်က ထခိုင်းတယ်။
ပြီးတော့ မှန်ရှေ့ကိုခေါ်သွားတယ်။

“ကျွန်တော့်ရုပ်ကို ကြည့်စမ်းပါ။ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျားလည်း ပြန်
ကြည့်စမ်းပါ” လို့ သူကပြောတယ်။ “ခင်ဗျားက ဟိုရှေးခတ်ဂရိပုံပြင်ထဲက
ဟိုက်ပါရီယွန်နတ်၊ ကျွန်တော်က တဏှာရာဂအားကြီးတဲ့ လူတစ်ပိုင်း၊ ဆိတ်
တစ်ပိုင်း တောစောင့်နတ်၊ လူချင်းက အဲသလောက်ကွာနေတာ။ ကျွန်တော်
က အားကောင်းမောင်းသန် လူတစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးက
ထွားကျိုင်းတယ်၊ သန်မာတောင့်တင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယှဉ်ကြည့်လိုက်ရင်
လူချင်းကမတူဘူး။ ကျွန်တော်က တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ စိတ်အလိုလိုက်
ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကို အလဟဿဖြုန်းတီးနေတဲ့ကောင်၊ တကယ်တော့ဗျာ
ကျွန်တော်ဟာ ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းတဲ့ကောင်ပါ”

“ကဲပါလေ... အဲဒါတွေကို ဘေးချိတ်ထားလိုက်ပါတော့၊ ကျွန်တော်
တို့ အစကပြောခဲ့တဲ့ စကားကို ပြန်ဆက်ကြရအောင်။ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်
ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်ဟန်ပြမယ်နဲ့ ဆုံမပေးချင်တာလဲ”

“အကြောင်းကဒီလို၊ ဒီအမျိုးသမီးက စိတ်ကို အလဟဿဖြုန်းတီးတဲ့
ထဲမှာ ပါခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုပြောခဲ့သားပဲ၊ ဒီအမျိုးသမီးဟာ
အထက်တန်းလွှာထဲက မဟုတ်ဘူးဆိုတာလေ။ သူဟာ လူ့အလွှာထဲမှာ
အောက်ဆုံးအဆင့်မှာ ရှိနေတဲ့လူ။ သူ့အောက်မှာ အနိမ့်ဆုံးအသူတစ်ရာတမျှ
နက်တဲ့ ချောက်ကြီးရှိနေတယ်။ သူဟာ မကြာခင်မှာ အဲဒီထဲကို လိမ့်ကျချင်
လိမ့်ကျသွားမယ့် အခြေအနေရှိတယ်။ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပျက်စီးသွားစေမယ့်
ချောက်ကြီးပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် နားလည်သွားပြီ ဘက်ဆိုနော့စ်”

“ခင်ဗျား နားလည်ပြီဆိုလို့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာတယ်။ အခုတော့
စောစောက ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ “ဒါပေမဲ့” ဆိုတဲ့ စကား ဘာလဲဆိုတာ
ခင်ဗျား နားလည်ရောပေါ့”

“ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ”

“ကျွန်တော်ဘာကြောင့် ခင်ဗျားကို ခင်တယ်ဆိုတာ ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ခင်ဗျားဟာ အနေအထိုင်သန့်ရှင်းတယ်၊ စင်ကြယ်တယ်။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူပဲ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မနာလိုဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကိုကြည့်နေရတာကိုပဲ ဝမ်းသာတယ်။ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက အဲဒီသာယာကြည်နူးမှုတစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော်က ဖျက်ဆီးပစ်တာ မြင်ချင်နေသလား”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်သွားအောင် လုပ်ပေးရင် ကျွန်တော့်ရဲ့သန့်စင်မှုတွေ ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်ဆိုပါတော့”

“ဒီမယ် လိုပါတင်၊ ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ ခင်ဗျားကို ခင်မင်သွားအောင် လုပ်ပေးမယ် မလုပ်ပေးဘူးဆိုတာက ကျွန်တော့်ကိစ္စ၊ ဒါက ကျွန်တော်နဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်ဘာသာကျွန်တော် စဉ်းစားရမှာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျား ဒီအမျိုးသမီးကို မသုံးစေချင်ဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့လည်း မစဉ်းစားဘူး”

အခုအချိန်မှာတော့ သူက ထိုင်နေပြီ။ ကျွန်တော်က အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေတယ်။

“ဒီအမျိုးသမီးကို ကျွန်တော့်အလုပ်နဲ့ အသင့်တော်ဆုံးလို့ ခင်ဗျား ထင်သလား”

“သိပ်ထင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ထပ်စဉ်းစားလိုက်တော့ သိပ်ပြီးမသင့်တော်ပြန်ဘူး။ တကယ်တော့ သူဟာ မသင့်ပါဘူးဗျာ။ သူ့အကြောင်းကို ထပ်မပြောပါနဲ့တော့။ အခုလောက်ပြောတာ လုံလောက်ပါပြီ”

ကျွန်တော် သူ့ကို အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်တယ်၊ မေတ္တာရပ်ခံတယ်၊ စိတ်ဆိုးပြီးပြောတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကောင်းမြတ်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို မပျက်စေရပါဘူးလို့ အာမခံပြီး ပြောတယ်။ မရဘူး။ မိတ်ဆက်မပေးနိုင်ဘူးလို့သာ အပြတ်ငြင်းတယ်။

“ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ စကားကို နှစ်ခါထပ်မပြောဘူး”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ချီးကျူးပါတယ်” လို့ ကျွန်တော်က စိတ်ဆိုး
မာန်ဆိုး ပြန်ပြောတယ်။

ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားဆက်ပြောနေကြ
သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ စောစောကကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်လက်ဖက်ရည်
လည်း သောက်ပြီးရော အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့တယ်။

(၄)

ကျွန်တော်ဟာ သီတင်းနှစ်ပတ်လုံးလုံး လုပ်လက်စအလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘူး။ အကယ်ဒမီကျောင်းကိုသာသွားပြီး အရေးမပါအရာမရောက်တဲ့ အလုပ်တွေကိုပဲ လျှောက်လုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝခရီးကတော့ လောလောဆယ်မှာ အဆင်ပြေနေတယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။ ဆွန်ယာဆီက စာနှစ်စောင် ထပ်ရောက်လာပါတယ်။ သူမရဲ့စာတွေထဲမှာ ထူးထူးထွေထွေ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ မပါပါဘူး။ သူ့ကျောင်းတက်ရတဲ့ အကြောင်းတွေနဲ့ သူဖတ်ခဲ့ရတဲ့ စာအုပ်တွေအကြောင်းကလွဲပြီး တခြားဘာမှမပါပါဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ စာတွေကိုဖတ်အပြီးမှာ အရင်ကရထားတဲ့စာတွေနဲ့ ပေါင်းထားလိုက်ပါတယ်။ သူမထံကလာသမျှ စာတွေကိုစုပြီး ပန်းရောင်ပိုးကြီးကလေးနဲ့ ချည်ထားတာကြာပြီ။ ဒီကြီးကလေးကလည်း ကျွန်တော့်အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်ကတည်းက ဝယ်ထားခဲ့တဲ့ ကြီးကလေးပါ။ အဲဒီကြီးကလေးကို ကျွန်တော် အခုအချိန်ထိ လွှင့်မပစ်ရက်ပါဘူး။ ဘာကြောင့် လွှင့်မပစ်ရမှာလဲ။ သူက ကျွန်တော့်ကို အန္တရာယ်ပြုစရာ ဘာရှိလို့လဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုလိုစာတွေ စုစည်းထားတာကို ဘက်ဆိုနေ့ခင် သိသွားသလား။ ဒါကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ နုနယ်လွန်းတဲ့စိတ်ကိုများ သရော်နေလေသလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို အတော်စိတ်ဆင်းရဲ
အောင် လုပ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆွဲလက်စ
ပန်းချီကားကိုမဆွဲဘဲ ထားရမလား သို့မဟုတ် ကိုယ်ဟန်ပြမယ်တစ်ယောက်
ထပ်ရှာရင် ကောင်းမလား။

အဲဒီတုန်းမှာပဲ ကျွန်တော့်ကို အထောက်အကူပြုမယ့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု
ဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်လာပါတယ်။ တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ဆိုဖာပေါ်
မှာလွဲပြီး မဟုတ်ကဟုတ်က ပြင်သစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်နေပါတယ်။ အဲဒီ
တုန်းမှာပဲ ရုတ်တရက် အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး အထဲကိုဂဲလ်ဖရစ်ချ် ဝင်လာ
ပါတယ်။

ပိန်သေးသေးနဲ့ ခပ်ခွင့်ခွင့်ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ခြေနှစ်ချောင်းဟာ ကြီးမားတဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ကို မနိုင်တနိုင် သယ်လာနေသလိုပါပဲ။ ခါးမှာဘုရီနေတော့ လက်
ပြင်က ကုန်းနေပါတယ်။ ပိန်ချောင်ချောင်လက်နှစ်ဖက်ဟာ အတော့်ကိုရှည်
ပါတယ်။ မျက်နှာအသွေးအရောင်က ဖြူရော်ရော်ဖျော့တော့တော့ပါ။ ဒါပေမဲ့
ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိတဲ့ မျက်နှာပါ။ သူဟာ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ပါ။
ပန်းချီပညာကို ချစ်တဲ့လူတွေဟာ သူ့ပုံတွေနဲ့ အကျွမ်းတဝင်ရှိတတ်ပါတယ်။
သူဆွဲတဲ့ပန်းချီကားတွေရဲ့ အစိတ်အပိုင်းအများစုဟာ သူ အစွဲရှိတဲ့အရာတစ်ခု
အမြဲလိုလို ပါဝင်တတ်ပါတယ်။ အဲဒါဟာ သဘာဝပါ။

ဂဲလ်ဖရစ်ချ်အစွဲရှိတဲ့ အကြောင်းအရာကတော့ ကြောင်တွေပါ။ ရေနစ်
နေကြတဲ့ကြောင်တွေ၊ ငှက်ပေါက်စကလေးတွေနဲ့ ကြောင်တွေ၊ ခါးတွေကုန်း
နေကြတဲ့ ကြောင်တွေစသည် စသည်ဖြင့် ကြောင်အမျိုးမျိုးပါ။ သူဟာအရက်
မူးပြီး ဝိုင်ဖန်ခွက်ရှေ့မှာထိုင်နေတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ပုံကိုတောင် ဆွဲထားခဲ့
ဖူးပါတယ်။ သူဟာ ကြောင်ပုံတွေကိုဆွဲတဲ့နေရာမှာ သူမတူအောင် ထူးချွန်တဲ့
ပန်းချီဆရာ ဖြစ်နေပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ခက်တာက သူဟာ ကြောင်တွေပုံကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ
မဆွဲသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ တကယ်လို့ တခြားပုံတွေဆွဲပြီဆိုရင်လည်း
ကြောင်ကတော့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံပုံနဲ့ ပါလာပြန်တာပဲ။ ဥပမာဆိုပါတော့
စိမ်းလန်းစိုပြည်တဲ့အပင်တွေ ဆွဲထားရင် အဲဒီအပင်တွေနောက်က ပန်းရောင်
နှာခေါင်းကလေး ပါလာတတ်ပါတယ်။ မျက်လုံးပြူးပြူးကလေးတွေက

အပြင်ကို ချောင်းကြည့်နေပါတယ်။ အဲဒီသတ္တဝါဟာ ကြောင်ပါပဲ။ အခုလည်း သူ အခန်းထဲဝင်လာတော့ လက်ထဲမှာ အပြာရောင်စက္ကူနဲ့ထုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ပါလာတာတွေ့ရပါတယ်။ သူဟာ လက်ထဲကအထုပ်ကို စားပွဲပေါ်ချပြီး ဖြေနေပါတယ်။

“နောက် ကြောင်တစ်ကောင် လာပြန်ပြီလား” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“ဟုတ်တယ်” ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သူက စက္ကူထုပ်ကိုဖြေပြီး အထဲက တစ်ပေပတ်လည်အရွယ်ရှိတဲ့ ပန်းချီကားနှစ်ချပ်ကို ထုတ်ပြပါတယ်။ ကြောင်တွေက ပီပီပြင်ပြင် ဆွဲထားပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ခံတွေကတော့ အဖြူရောင်ကင်းဗတ်စ်သားပဲ ရှိပါသေးတယ်။

“ခင်ဗျား ကြောင်ရုပ်တွေဆွဲတဲ့အလုပ်ကို ဘယ်အချိန်ကျမှ ရပ်မှာလဲ”

“ရပ်သင့်နေပြီဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်ဗျာ။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အနှောင့်အယှက်တစ်ခုဖြစ်နေတာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ငွေက လိုတယ်မဟုတ်လား။ အခုဆို ဒီအသုံးမကျတဲ့ ပုံတွေက ကျွန်တော့်အတွက် အနည်းဆုံးရူဘယ်ငွေ နှစ်ရာပေးမှာ”

သူဟာ အရိုးနဲ့အရေသာရှိတဲ့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုကားပြီး ရပ်နေရာက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်တယ်။ လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း မြှောက်လိုက်တယ်။ ဘာမှအသုံးမဝင်ဘူးလို့ ယူဆထားတဲ့ပန်းချီကားကို ဝယ်သူရှိနေတာဟာ အံ့ဩစရာပဲလို့ ဆိုချင်တဲ့သဘောပါ။

အမှန်တော့လည်း သူ့ရဲ့ကြောင်တွေဟာ နှစ်နှစ်အတွင်း နာမည်ကြီးလာခဲ့တာပါ။ သူ့ကြောင်တွေဟာ တကယ်လည်း ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခွကျတာက သူဟာ ကြောင်တွေကလွဲပြီး တခြားအရာတွေအပေါ် အာရုံမစူးစိုက်တော့တဲ့ ကိစ္စပါ။

“ငွေ... ငွေ... ငွေ” လို့ ဂဲလ်ဖရစ်ချိက ရွေ့ရွတ်တယ်။ “ကျွန်တော့်လို ခါးကုန်းကောင်က ငွေတွေဘာကြောင့် အများကြီးလိုနေရတာလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တကယ့်အလုပ်တွေကို မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မနာလိုဘူး အန်ဒရီ။ ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲလာတာ နှစ်နှစ်ရှိသွားပြီ။ ဒီသတ္တဝါတွေကလွဲပြီး တခြားဘာမှ မဆွဲဖြစ်တော့ဘူး။”

အမှန်တော့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားထက်ပိုပြီး တော်တာပါ အန်ဒရီရယ်။
ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ” လို့ သူက မေးတယ်။

“ကျွန်တော်ကတော့ အဲသလို မထင်ဘူး” လို့ ကျွန်တော်ကပြုံးပြီး
အဖြေပေးလိုက်တယ်။

“ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်၊ ခင်ဗျားလုပ်နေတဲ့ ချာလော့တီကားကရော၊ ဘယ်
အခြေရောက်နေပြီလဲ”

ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်တဲ့အမူအရာနဲ့ လက်ခါပြလိုက်တယ်။

“အခြေအနေ ဆိုးနေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား” လို့ သူကပြောတယ်။

“ခင်ဗျားကားကို ပြစမ်းပါဦး”

ကျွန်တော် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေတာ မြင်တော့ သူဟာပန်းချီကားတွေ
စုပုံထားတဲ့ဆီ သွားတယ်။ အပုံထဲမှာ လိုက်ရှာတယ်။ သူလိုချင်တာလည်း
တွေ့ရော ကျွန်တော်အပြီးမသတ်ရသေးတဲ့ ကားကို သုံးချောင်းထောက်ခုံပေါ်
တင်လိုက်တယ်။ အချိန်အကြာကြီးရပ်ပြီး ကြည့်နေတယ်။

“ကျွန်တော် နားလည်သွားပြီ” လို့ သူကပြောတယ်။ “ကားကောင်း
တစ်ကောင်း ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အနေအထားတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက
အင်နာအိဗန်နော့ဗ်နာပဲ မဟုတ်လား။ အခု ကျွန်တော်လာတာ ဘာအတွက်
ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား။ ကဲထ... ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“တစ်နေရာပေါ့။ လမ်းပေါ်ထွက်မယ်။ ဒီထဲနေရတာ ကျွန်တော်
ငြီးငွေ့တယ် အန်ဒရီ။ ကျွန်တော့်ရဲ့အဆင့် ပြေလျှောသွားမှာ ကြောက်တယ်
ဗျာ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

“မဟုတ်ဘူး အန်ဒရီ၊ မကောင်းဆိုးဝါးဟာ ကျွန်တော့်ဆီလာနေသလို
ခံစားနေရတယ်။ အမှန်က ကျွန်တော်ဒီကိုလာတာဟာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်
တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေတာ မမြင်ချင်လို့ပဲ။ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊
ကျွန်တော်က အလုပ်ကိုစလိုက်မိရင် သီတင်းနှစ်ပတ်လောက်ကတော့ အပြင်း
အထန်ပဲ။ ပြီးသွားရင်တော့ ဖျားပြီးကျန်းမာရေးက အတော့်ကိုဆိုးတာ။ အထူး
သဖြင့် ကျွန်တော့်လို ခါးကုန်းနေတဲ့ကောင်အဖို့ မချောင်လှဘူး”

သူသည် ကျွန်တော့်ဘက်ကျောပေးကာ လက်ပြင်ကိုကုန်းအောင် လုပ်ထားသည့်ဘုနစ်ဘုကို ပြသည်။

“ကျွန်တော် ပြောမယ်။ ခင်ဗျားဒီကို ရွှေ့လာခဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူနေ” လို့ ကျွန်တော်က အကြံပြုတယ်။

“ခင်ဗျားပြောတာ မဆိုးဘူး၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားမယ်။ ကဲ... ဗျာ၊ လာ... ပါ၊ သွားကြစို့ရဲ့။”

ကျွန်တော် အဝတ်အစားလဲပြီး နှစ်ယောက်သားအတူတူ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ စိန်ပီတာစ်ဘတ် ဆီးနှင့်ပြင်ရွံ့ဗွက်ထဲမှာ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။ ဆောင်းဦးပေါက် ရာသီပါ။ ပင်လယ်ဘက်က လာနေတဲ့လေဟာ အဆက်မပြတ်ပါပဲ။ ရေကလည်း တက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပဲလေ့စ်ရေကာတာ တာရီးပေါ်မှာရပ်ပြီး ကမ်းစပ်ထိပြေးလာရိုက်နေတဲ့ မြစ်ရေပြင်ထက်လှိုင်းတွေကို ကြည့်နေကြပါတယ်။ မြစ်ရဲ့တစ်ဖက်ကမ်းဆီက ဆယ့်ငါးစက္ကန့်တစ်ကြိမ်လောက် သေနတ်သံတွေ ကြားနေရပါတယ်။ ခံတပ်ထဲက ပစ်ခတ်နေတဲ့အသံတွေပါ။ မြစ်ရေကတော့ တက်နေဆဲပါ။

“နောက်ထပ် ရေအများကြီး တက်စေချင်တယ်။ ကျွန်တော် ရေကြီးတာကို လုံးဝမမြင်ဖူးဘူး။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်” လို့ ဂဲလ်ဖရစ်ချ်က ပြောတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ တာရီးပေါ်မှာ ဟိုလျှောက်သည်လျှောက်လုပ်ရင်း အမှောင်ထုထဲကို လှမ်းကြည့်နေကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဂဲဖရစ်ချ်က “ရေထပ်တက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး” လို့ ပြောတယ်။ “လေကလည်း အရှိန်နည်းသွားပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော်က ရေကြီးတာကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး။ ကဲပါလေ... သွားကြပါစို့။”

“ဘယ်ကို သွားဦးမှာလဲ”

“တစ်နေရာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့သာ လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်သိတဲ့ နေရာတစ်နေရာကို ခေါ်သွားမယ်။ အခုလိုအနေအထားမျိုးနဲ့ ရေကိုကြည့်ရတာ ကျွန်တော်လန့်လာပြီ။ လူတွေနဲ့တွေ့ရတာက ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်”

“နေရာက ဘယ်နေရာလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ”

“ဒါက ကျွန်တော့်အလုပ်ပါဗျာ။ ဟေး ...တက္ကစီ” လို့ သူက အော်
ခေါ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်တက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ တောက်
တောက်ပြောင်ပြောင် ဆေးရောင်တွေခြယ်ထားတဲ့ သစ်သားဂိတ်တံခါးဝရှေ့
ရောက်တော့ ကားကိုရပ်ခိုင်းပြီး ဆင်းလာခဲ့ကြတယ်။

နှစ်ထပ်အဆောက်အုံနှစ်လုံးကြားက ရွံ့ထူထပ်တဲ့လမ်းအတိုင်း
လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။ အဆောက်အုံတွေက ရှေးတော်တော်ကျတဲ့ ပုံစံ
တွေပါ။ အတွင်းဘက်တစ်နေရာက ဆင်ဝင်မှာတပ်ထားတဲ့ မီးလုံးတွေရဲ့
အလင်းရောင်ဟာ ကျွန်တော်တို့မျက်နှာတွေကို ကျိန်းစပ်သွားအောင် ထိုးထား
ပါတယ်။ ရှေ့ကအတွဲကိုယ်စီနဲ့ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြတဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့
မိန်းမတွေကို ကျွန်တော် သတိထားလာမိပါတယ်။ အားလုံးဝတ်စားထားတာ
တွေကတော့ အရောင်မျိုးစုံ၊ အဆင်းမျိုးစုံ၊ ဒီဇိုင်းမျိုးစုံပါ။ သူတို့အားလုံးဟာ
အဆောက်အုံထဲဝင်သွားပြီး လှေကားက တက်သွားကြတာ တွေ့ရပါ
တယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ လက်မှတ်ရုံမှာ အဝင်လက်မှတ်နှစ်စောင်ဝယ်ပြီး
အထဲကို ဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။ အခန်းငယ်ကလေးတွေ အများကြီးဖွဲ့ထားတဲ့
အခန်းကြီးတစ်ခန်းထဲကို ဆက်ဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ပတ်
လည်မှာ ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့တွေ ထောင်းထောင်းထနေပါတယ်။ ဘီယာနဲ့
တွေနဲ့ အပေါစားရေမွှေးနဲ့တွေကလည်း လေထဲမှာ လွင့်မျောနေကြပါတယ်။
စကားပြောသံတွေနဲ့ ရယ်သံတွေကလည်း သောသောညံ့နေပါတယ်။

တချို့လူတွေက အခန်းကြီးထဲမှာ လျှောက်သွားနေကြပါတယ်။ တချို့
ကတော့ စားပွဲတွေမှာထိုင်ပြီး ဘီယာသောက်နေကြပါတယ်။ အခန်းထဲမှာ
မိန်းမတွေရော၊ ယောက်ျားတွေပါ ရှိနေကြပါတယ်။ သူတို့မျက်နှာထားတွေ
က တော်တော်ထူးဆန်းပါတယ်။ လူအားလုံးဟာ ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေဟန်
ဆောင်ထားကြပါတယ်။ စကားတွေလည်း ပြောနေကြပါတယ်။ သူတို့ဘာ
တွေ ပြောနေကြတယ်ဆိုတာတော့ ဘုရားသခင်တစ်ဦးတည်းပဲ သိမှာပါ။

ကျွန်တော်တို့ဟာ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ကြပါတယ်။ ဂဲလ်ဖရစ်ချ်
က လက်ဖက်ရည်မှာတယ်။ ကျွန်တော်က ရောက်လာတဲ့လက်ဖက်ရည်ကို

ဇွန်းနဲ့မွှေးနေရင်းက မလှမ်းမကမ်းမှာရှိနေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ စကားပြောသံကို နားစွင့်နေမိပါတယ်။ အမျိုးသမီးက အသားညိုညို၊ မျက်နှာလုံးလုံးပါ။ ဂျစ်ပစီမတစ်ယောက်နဲ့ တူပါတယ်။ သူမရဲ့အဖော်က သူမကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးပါတယ်။ ဒီနေရာကို မကြာခဏ လာတတ်သလားတဲ့။ အမျိုးသမီးက အဲဒီမေးခွန်းကို ဖြေပါတယ်။ သူမရဲ့ပြောဟန်ဆိုဟန်နဲ့ လေသံက ဂျာမန်မနဲ့ တူပါတယ်။ မာန်မာန်ရှိတဲ့ အရိပ်အငွေ့လည်း သူမရဲ့အသံထဲမှာ ပါနေတာ ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။

“ကျွန်မ ဒီကို တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်လာတယ်၊ မကြာခဏတော့ မလာနိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ တခြားတစ်နေရာကိုလည်း သွားရသေးတယ်။ တမြန်မနေ့ကဆိုရင် ကျွန်မဟာ ဂျာမန်ကလပ်မှာ ရောက်နေတယ်။ မနေ့ကတော့ အော်မီယမ်ကလပ်မှာ၊ ဒီနေ့တော့ ဒီမှာ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ဘိုလ်ရှိုင်းဇာတ်ရုံမှာ၊ သန်ဘက်ခါကျတော့ ပရိကတ်ချစ်ကလပ်မှာ၊ အဲဒီနောက်တော့ အော်ပရက်တာ၊ အဲဒီကပြီးရင်...၊ အို... ကျွန်မက နေ့စဉ် တစ်နေရာရာကိုတော့ သွားနေရတာပဲ”

စကားလည်းဆုံးရော သူမကအဖော်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ မျက်နှာထားက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားတဲ့ပုံ ပေါ်နေပါတယ်။ သူမရဲ့အဖော်ကတော့ သူကြားရတဲ့ စကားတွေအတွက် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတဲ့ လက္ခဏာရှိတယ်။ သူမအဖော်က အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ရှိပြီ။ သူဟာအမျိုးသမီးကို တအံ့တဩကြည့်နေရာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချတယ်။ သူ သက်ပြင်းချတာဟာ သူ့အတွက် ဟုတ်ပုံမရပါဘူး၊ အမျိုးသမီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့ ချလိုက်တဲ့သက်ပြင်းဆိုတာ သိသာပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့စားပွဲကထပြီး အခန်းထဲမှာ ဟိုလျှောက်သည်လျှောက်လုပ်ကြပါတယ်။ အခန်းရဲ့အဆုံးဘက်မှာရှိတဲ့ တံခါးပေါက်ကဝင်ရင် ကပွဲခန်းမထဲကို ရောက်ပါတယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေမှာ အဝါရောင်ပိုးခန်းဆီးတွေ တပ်ထားပါတယ်။ မျက်နှာကြက်ကိုသုတ်ထားတဲ့ ဆေးရောင်ကြောင့်အခန်းထဲမှာ အလင်းရောင်ပိုရသလိုပဲ။ နံရံတွေမှာကပ်ပြီး ချထားတဲ့ သစ်သားကုလားထိုင်တွေက အများကြီးပဲ။ မိန်းမတွေအများစုဟာ ခန်းမအလယ်မှာ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ လမ်းလျှောက်နေကြတယ်။ ကုလားထိုင်တွေပေါ်မှာ ထိုင်

နေကြတဲ့ ယောက်ျားတွေကတော့ အမျိုးသမီးတွေကို ဝိုင်းကြည့်နေကြပါတယ်။ တီးဝိုင်းသမားတွေကတော့ တီးဖို့မှုတ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပါပြီ။ တယောအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ရဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်တော်တွေဖူးသလို ဖြစ်နေပါတယ်။

“ဟော... ခင်ဗျားပါလား ဖိုင်ယိုဒါကာလိုဗစ်ချ်” လို့ ကျွန်တော်က သူ့ပခုံးကိုလှမ်းတို့ပြီး ပြောလိုက်မိတယ်။

ဖိုင်ယိုဒါကာလိုဗစ်ချ်က လှည့်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့လို့မဆုံးဘူး။ လူကဝလာလိုက်တာ တအားပါလား။ တစ်ကိုယ်လုံး အိတဲ့နေရာက အိပြီး တွဲတဲ့နေရာတွေက တွဲနေတယ်။ တော်တော်ကို အိုစာကျသွားတာပါလား။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဖိုင်ယိုဒါကာလိုဗစ်ချ်ပါ” လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။

“ခင်ဗျား အားကစားရုံကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ ကျွန်တော်တို့က အကသင်ခန်းစာသင်တဲ့နေ့တိုင်း ခင်ဗျား တယောလာထိုးပေးတယ်လေ”

“ဟာ... ဟုတ်တာပေါ့။ အားကစားခန်းမထဲကထောင့်မှာ ထိုင်ခုံလေး တစ်လုံးနဲ့ တယောထိုးခဲ့ဖူးတယ်။ ဪ... ကျုပ် မင့်ကို မှတ်မိပြီ။ မင်းက ဝေါ့ဇီအကမှာ အတော်လေးတော်တာပဲ”

“ခင်ဗျား ဒီကိုရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“နှစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ”

“ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလား၊ တစ်ခါတုန်းက ခင်ဗျားအားကစားရုံကို စောစောရောက်လာပြီး သြစတြေးလျ တယောပညာရှင်ကြီး ဟိန်းနရစ်ချ်ဝစ်လ် ဟိန်းအန်းစ်ရဲ့ အီလီဂျီတေးကို ထိုးပြခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က ထိုင်ပြီးနားထောင်ခဲ့တယ်လေ”

တယောဆရာ၏ မျက်လုံးအစုံသည် တောက်ပလာသည်။ “ဟုတ်လား၊ မင်း အဲဒီတုန်းက နားထောင်ခဲ့တယ်နော်။ ကျုပ်က ဘယ်သူမှ နားထောင်မနေဘူးလို့ ထင်တာ။ အေးပေါ့လေ... အခုအချိန်မှာတော့ အဲဒါတွေကို တယောနဲ့ ထိုးပြနိုင်ခွင့်မရတော့ဘူး။ အခုဒီမှာလာပြီး ရှုရီဗီတိုက်ကပွဲခန်းမမှာ တယောထိုးနေရတယ်။ နေ့ခင်းဘက်မှာ ပွဲဈေးတွေကို သွားပြီးထိုးတယ်။